ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. στ΄ 22-33)
3 Ιουλίου 2022

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου. Σὲ αὐτὴν ὁ Χριστὸς φανερώνει τὸν καινούριο κόσμο ποὺ ἐγκαινιάζει ὁ ἐρχομός Του στὴ γῆ, ὑποδεικνύει τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, μιλᾶ γιὰ τὴν ἀξία τῆς καθαρότητας τῆς ψυχῆς καὶ τονίζει ὅτι ἡ πλεονεξία κάνει τὸν ἄνθρωπο σκληρόκαρδο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν χωρίζει ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

Σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ καθαρὴ ψυχὴ προϋποθέτει καθαρὴ συνείδηση καὶ ἐσωτερικὸ φωτισμό. Ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σκοτεινὸς καὶ πονηρός, ὁ ἄνθρωπος κάνει τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ χάνει τὴν ψυχή του. Ὅμως τί νόημα ἔχει νὰ κερδίσουμε ὅλο τὸν κόσμο, ἂν τελικὰ χάσουμε τὴν ψυχή μας;

Ἡ εὐθυγράμμιση τοῦ θελήματος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, ὁδηγεῖ στὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ στὴν ἰδανικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν συνάνθρωπο. Αὐτὸ τὸ ἀπολαμβάνουν οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ οἱ ἅγιοι, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἔχουμε ὡς πρότυπα. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ἐκεῖνοι, πρέπει σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῶν πατέρων νὰ ἀκολουθήσουμε δύο στάδια πνευματικῆς τελείωσης, ποὺ εἶναι ἡ κάθαρση καὶ ὁ φωτισμὸς μὲ σκοπὸ τὴ Θέωση.

Μὲ τὴν κάθαρση ἀποβάλλουμε τὰ πάθη ἀπὸ τὴν ψυχή μας, ἐνῶ μὲ τὸν φωτισμὸ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου φωτίζεται καὶ ἐπιδιώκει μόνο τὸ ἀγαθό. Αὐτὰ πραγματοποιοῦν τὴν μυστικὴ ἕνωσή μας μὲ τὸν Θεό, ποὺ ὀνομάζεται θέωση. Ὁ ἐπίμονος καὶ ἐπίπονος προσωπικὸς ἀγώνας ἀπαιτεῖται ὡς ἐλεύθερη ἐπιλογὴ γιὰ νὰ ἀντιστρέψουμε τὴν φορὰ πρὸς τὴν φθορὰ ποὺ κρύβει μέσα μας ἡ ἀνθρώπινη φύση.

Δυνατὸ τρόπο στὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς προσπάθειας ἀποτελεῖ ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτροπῆς τοῦ Κυρίου ποὺ ἀκούσαμε σήμερα «μὴ φροντίζετε τί θὰ φᾶτε καὶ τί θὰ πιεῖτε», «οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἁπάντων»˙ ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ μᾶς, περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, τὰ ὅσα ἔχουμε ἀνάγκη. Ἀρκεῖ νὰ στηρίζουμε τὴν ἐλπίδα μας σ’ Αὐτόν.

Ἡ ἐλπίδα στὸ Θεὸ δυναμώνει τὴν πίστη καὶ δίνει νόημα στὶς προσπάθειές μας. Ὅταν χάνουμε τὴν ἐλπίδα, ἡ πίστη ὑποχωρεῖ καὶ γεννᾶ τὴν πλεονεξία, ποὺ προκαλεῖ μὲ τὴ σειρά της τὴν ἀδικία. Αὐτὴ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸν

ἑαυτό του, χωρὶς νὰ ἀγαπᾶ τοὺς συνανθρώπους του καὶ τότε ξεχνᾶ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὸν Εὐαγγελιστὴ τῆς ἀγάπης «ὅποιος δὲν ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφό του, δὲν ἀγαπᾶ ἀληθινὰ τὸν Θεό».

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στήριξε τὴν ἐλπίδα του στὶς δυνατότητές του καὶ κυριεύτηκε ἀπὸ ἄγχος, φόβο καὶ ἀβεβαιότητα χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἡσυχάσει. Ἡ καθημερινὴ φροντίδα του ἔπαψε νὰ εἶναι ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, ἀλλὰ ἡ πληθώρα τῶν ἀγαθῶν γιὰ τὸ αὔριο. Αὐτὴ ὅμως ἡ διάθεση ἀποδείχθηκε ὅτι γεννᾶ τὸ κενό. Ἡ καθημερινὴ ἐπιδίωξη τοῦ κέρδους τῆς δύναμης τοῦ χρυσοῦ, μᾶς ἔκανε νὰ στρέψουμε ἀδιάφορα τὴν πλάτη στὴ δύναμη τῆς ζωηφόρου χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ὅμως κρύβεται στὴ σχέση ποὺ ἔχουμε μὲ τὴν ἐσωτερικὴ χαρὰ ποὺ δὲν ἔχουμε. Αὐτὴ ἡ βαθειὰ χαρὰ γίνεται αἰτία ἐσωτερικῆς ἀνακαίνισης καὶ ψυχικῆς καλλιέργειας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναλώνει τὸ χρόνο τῆς ζωῆς του στὴ βιοτικὴ μέριμνα, τότε καλλιεργεῖ ἐντατικὰ τὸν χῶρο τῆς ψυχῆς του καὶ μπορεῖ νὰ διακρίνει τὴν ὠφέλεια τοῦ πρόσκαιρου ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ αἰώνιου, καὶ τότε ἀποκτᾶ τὴν ἐμπειρία τῶν ὅσων δὲν κέρδισε, δὲν ἔχει, ἀλλὰ νοσταλγεῖ.

Εἶναι καιρὸς λοιπὸν, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπικεντρώσουμε τὸ ἐνδιαφέρον μας στὸν Θεό, ὁ Ὁποῖος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς ποὺ χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ ἔχει νόημα καὶ ἰσορροπία ἡ ζωή μας.

Ἡ προϋπόθεση τῆς ἐμπιστοσύνης μας στὴν πρόνοιά Του, μᾶς παρέχει ὅλα ὅσα χρειαζόμαστε. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔννοια ἔχει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅταν μᾶς διαβεβαιώνει «Ζητεῖ πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Ἀμήν.